

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Sylvy Šiškeové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) Ing. J. S., b) Ing. I. S.**, zastoupených advokátkou Mgr. Kateřinou Bubeníkovou, Malá Štěpánská 1932/3, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti: **I. Mgr. Ing. T. K.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Ilonou Vaněčkovou, Na Pankráci 404/30a, Praha 4, **II. CETIN a. s.**, Českomoravská 2510/19, Praha 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, čj. MHMP 386287/2021, sp. zn. S-MHMP 56807/2020/STR, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2021, čj. 18 A 48/2021-182,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 6 ve společném územním a stavebním řízení podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), schválil stavební záměr označený jako *Stavba individuálního bydlení na místě odstraněného stávajícího domu č. p. X v ul. P. N. l. 64, P. 6 – V., na pozemcích parc. č. XA (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XB (zahradka) a parc. č. XC (ostatní plocha) v k. ú. V.*

[2] Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali žalobci odvolání, které žalovaný zamítl. Městský soud v Praze poté zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a stavebníka

[3] Žalobci (stěžovatelé) v kasační stížnosti namítají, že městský soud nesprávně posoudil otázku nepřípustného zkrácení doby proslunění jejich domu. Poukázali na aktualizované

znění nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy). Byť po novelizaci nejsou technické normy týkající se proslunění závazné, měly správní orgány tuto otázku posoudit. Závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2012, čj. 30 A 22/2011-67, č. 2793/2013 Sb. NSS, nelze vztáhnout na sousedské imise, které neupravuje stavební zákon a jeho prováděcí předpisy. Právě na ně se totiž vztahuje povinnost šetřit zájmy vlastníků sousedních pozemků a staveb podle § 76 odst. 2 stavebního zákona. Ve prospěch stěžovatelů hovoří i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, čj. 45 A 59/2012-67, na který městský soud rovněž odkázal.

[4] Městský soud dále pochybil, neboť neprovedl jako důkaz znalecký posudek, který stěžovatelé předložili. Ten při výpočtu doby proslunění zohlednil i stínící efekt přilehlého lesa. Žalovaný vycházel z výpočtu, který les nezohledňoval, a proto chybně posoudil *míru přiměřenou místním poměrům* podle § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Zamýšlená stavba působí nepřiměřené imise zastínění již kvůli své objemnosti. Při vypořádání námitky občanskoprávní povahy navíc soud překročil dispoziční zásadu a dotvářel argumentaci za žalovaného i stavebníka. Nesprávný je také závěr městského soudu, podle něhož rozhodnutí žalovaného neporušilo legitimní očekávání stěžovatelů, že na místě odstraněného domu nebudou schváleny nadměrné stavební záměry.

[5] Městský soud též nesprávně vyhodnotil, zda stavební záměr odpovídá principům výstavby ve stabilizovaném území. Byl totiž porovnáván se stavbami v poměrně širokém okolí, jejichž místní poměry neovlivňuje přilehlý les. Rozsudek je podle stěžovatelů také překvapivý. Stěžovatelé se totiž bránili proti rozhodnutí, v němž žalovaný nezpochybňoval význam zachování doby proslunění v souladu s technickými normami. Žalovaný tyto normy pouze mylně považoval za dodržené, neboť nezohlednil stínící vliv lesa. Městský soud sice tento závěr žalovaného korigoval, ale nepovažoval za účelné rozhodnutí zrušit. Tím však stěžovatelům zabránil použít proti závěrům žalovaného opravné prostředky ve správním řízení.

[6] Napadený rozsudek je podle stěžovatelů také nepřezkoumatelný. Městský soud neodůvodnil, proč nejsou pražské stavební předpisy v důsledku novelizace provedené nařízením č. 14/2018 Sb. hl. m. Prahy v rozporu s ústavním pořádkem. Podle stěžovatelů je dostatečné proslunění veřejným zájmem z titulu ochrany veřejného zdraví i základním právem plynoucím z čl. 11, 31 a 35 Listiny základních práv a svobod. Městský soud však dovodil, že proslunění zajistí jiné požadavky na výstavbu. Tím upřednostnil ekonomický zájem stavebníka a veřejný zájem na intenzivním urbanistickém využití území. Zájem stěžovatelů i jiné veřejné zájmy ponechal bez ochrany, což jeho rozsudek činí protiústavním.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil s městským soudem.

[8] Podle vyjádření stavebníka (vystupujícího jako osoba zúčastněná na řízení I.) studie prokázaly, že stavební záměr odpovídá z hlediska proslunění normám veřejného práva a nebude působit ani nedovolené imise. Znalecký posudek stěžovatelů, který zohlednil jako pevnou a trvalou stínící překážku i les, je v rozporu s odbornou praxí. Městský soud jím proto správně neprovedl důkaz.

[9] Osoba zúčastněná na řízení II. se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci

pokračování

[10] Kasační stížnost není důvodná.

III. A. Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

[11] Podle stěžovatelů městský soud neodůvodnil závěr, že novelizované pražské stavební předpisy nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. NSS nejprve uvádí, že námitku protiústavnosti pražských stavebních předpisů stěžovatelé uplatnili až v kasační stížnosti. Městský soud v bodě 114 rozsudku vyšel z judikatury správních soudů i Ústavního soudu. Uvedl, že technické normy nemají z hlediska veřejného práva obecně závazný charakter; jde o normy doporučující. Mohou být závazné, pokud jejich dodržování vyžadují právní předpisy nebo pokud na ně právní předpis výslovně odkáže (nález Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08, a rozsudky NSS ze dne 12. 10. 2010, čj. 2 As 69/2010-122, a ze dne 15. 5. 2017, čj. 8 As 218/2016-61). Městský soud pak zhodnotil, že pražské stavební předpisy opustily požadavek na proslunění a po novelizaci nejsou technické normy týkající se proslunění závazné.

[12] Městský soud se tedy novelizací pražských stavebních předpisů zabýval. V bodech 104 a 105 rozsudku citoval jejich odůvodnění aktualizované v souvislosti se změnou provedenou nařízením č. 14/2018 Sb. hl. m. Prahy. Z něj plyne, že závazné požadavky na proslunění obytných místností uvedené v § 45 odst. 1 a 2 pražských stavebních předpisů byly zrušeny, aby se snížila regulativní zátěž při povolování staveb pro bydlení a vytvářely podmínky pro udržitelný rozvoj města. Městský soud podpůrně citoval také související tiskovou zprávu. Podle ní souvisí zrušení požadavku na proslunění s dostatečnou ochranou tohoto zájmu prostřednictvím jiných obecných požadavků na výstavbu, a to s umístěním uliční a stavební čáry, odstupovou vzdáleností staveb, výškovou hladinou apod.

[13] Závěr městského soudu k novelizaci pražských stavebních předpisů je podle NSS přezkoumatelný. Je také zjevné, proč je městský soud nevyhodnotil jako protiústavní. Stěžovatelé tuto protiústavnost spatřují v opomenutí veřejného zájmu na dostatečném proslunění, jehož ochrana pramení z ústavního pořádku (čl. 11, 31 a 35 Listiny). Podle NSS však tento veřejný zájem nelze opomenout ani v případech, pro něž závazné technické normy podle pražských stavebních předpisů neplatí. Jak soud rozebere v další části odůvodnění, otázka dostatečného proslunění staveb může být součástí námitek občanskoprávní povahy. NSS uzavírá, že správní soudy jsou oprávněny jiný právní předpis (zde: pražské stavební předpisy) neaplikovat; k takovému postupu však v projednávané věci nebyl důvod.

III. B. Zkrácení doby proslunění nad míru přiměřenou místním poměrům

[14] NSS se dále zabýval námitkou, podle níž městský soud nesprávně posoudil otázku, že stavební záměr nepřipustně zkrátí dobu proslunění nemovitosti stěžovatelů.

[15] Podle § 76 odst. 2 stavebního zákona *každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy.*

[16] Podle § 94n odst. 4 stavebního zákona *námitky stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. O námitce občanskoprávní povahy si stavební úřad učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv. O podmínkách pro uplatňování námitek musí být účastníci řízení poučeni v oznámení o zahájení řízení.*

[17] Podle § 1013 odst. 1 občanského zákoníku *vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat.*

[18] NSS již výše uvedl, že technické normy jsou závazné, pokud jejich dodržování vyžaduje právní předpis. Městský soud dospěl ke správnému závěru, že technické normy týkající se proslunění (ČSN EN 17037 a ČSN 73 4301) nejsou po novelizaci pražských stavebních předpisů závazné při posuzování souladu stavebního záměru s požadavky veřejného práva. K tomu s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni uvedl, že § 76 odst. 2 stavebního zákona nepředstavuje korektiv, *za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon a jeho prováděcí právní předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území.*

[19] Podle stěžovatelů není tento rozsudek přílehlavý na jejich situaci, neboť nevykládá § 76 odst. 2 stavebního zákona vyčerpávajícím způsobem. Rozsudek dále uvádí, že žadatel je povinen jednak dbát požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona a jednak být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. *Jde o dvě samostatné povinnosti s podstatně odlišným právním režimem. Povinnost být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb se podle stěžovatelů týká dopadů nové výstavby, které nepodléhají předpisům veřejného práva, ale úpravě sousedských práv v § 1013 občanského zákoníku. NSS připouští, že citovaný rozsudek není plně přenositelný tuto věc, neboť se netýká námitek občanskoprávní povahy. Je však zjevné, že jej městský soud použil spíše podpůrně při posuzování souladu stavebního záměru s normami práva veřejného.*

[20] Městský soud kromě toho připustil, že technické normy mohou být v obecné rovině relevantní při vypořádání námitek občanskoprávní povahy ve smyslu § 94n odst. 4 stavebního zákona. Připomněl, že při posuzování střetu dvou vlastnických práv je třeba zajistit, *aby ke změnám vyvolaným nově zřizovanou sousedící stavbou došlo v přiměřené míře* (rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2017, čj. 8 As 218/2016-61). Stavební úřad musí zvážit, zda hrozí, že imise budou na sousední pozemek vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Jako nepřiměřený místním poměrům lze hodnotit záměr, jehož očekávané negativní vlivy na okolí se mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově. Stavbu, která by měla výrazný negativní dopad na okolí, by stavební úřad neměl povolit nebo by pro ni měl stanovit omezující podmínky (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS).

[21] Městský soud dále ve shodě s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2016, čj. 46 A 78/2014-104, uvedl, že technické normy upravující minimální požadavky na

pokračování

proslunění obytných místností a pozemků mohou být relevantní pro posouzení přiměřenosti zastínění. I v případech, kdy prováděcí předpisy neupravují limity pro zastínění, resp. neodkazují na technickou normu a ta je pouze doporučující, se stavební úřad musí touto otázkou k námitce účastníka řízení zabývat. Stavební úřad musí posoudit, zda stavební záměr skutečně zastíní jinou nemovitost nad míru přiměřenou poměrům (rozsudek Krajského soudu v Praze, čj. 45 A 59/2012-67). Judikatura, na niž odkázal městský soud, je v souladu s názorem NSS vysloveným v rozsudku ze dne 14. 7. 2016, čj. 9 As 68/2016-34. Podle něj *měřítkem posouzení budoucích imisí přitom nejsou jen obecné technické předpisy, ale také soukromoprávní úprava sousedských práv, dle které bylo jak za dřívější, tak současné právní úpravy třeba zvážit, zda imise nezasahují do práv sousedů nad míru přiměřenou místním poměrům.*

[22] Podle městského soudu Hlavní město Praha opustilo závazný požadavek týkající se proslunění, neboť tento veřejný zájem dostatečně zajišťují jiné regulativní požadavky. V bodě 108 rozsudku městský soud správně upozornil, že se tento závěr týká veřejnoprávních námitek. Ke vztahu veřejnoprávních limitů a působení nepřímých imisí lze s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 46 A 78/2014-104, uvést, že *i když namítaná budoucí imise nepřekročí limity dané veřejnoprávními předpisy (typicky obecnými požadavky na výstavbu), může jít o protiprávní imisi, jsou-li naplněny podmínky § 1013 občanského zákoníku.* Rovněž z rozsudku NSS čj. 9 As 68/2016-34, plyne, že *míra přiměřená místním poměrům nemusí odpovídat limitům, které pro přípustnost imisí stanovují veřejnoprávní předpisy.* Pouze na základě souladu s veřejnoprávními předpisy, technickými normami či podmínkami územního rozhodnutí, regulačního plánu nebo schváleného územního plánu nelze dovozovat, že stavební záměr nepůsobí nepřímé imise v míře nepřiměřené místním poměrům, ani že podstatně neomezuje běžné užívání jiné nemovitosti.

[23] NSS uvádí, že k námitce občanskoprávní povahy je třeba ve stavebním řízení podpůrně zohlednit i související technické normy, ačkoli pražské stavební předpisy požadavek na proslunění (z hlediska veřejného práva) již neobsahují. NSS tím nepopírá závěr rozsudku Krajského soudu v Praze čj. 45 A 59/2012-67, podle něhož v odůvodněných případech lze technickou normu nezohlednit. V projednávané věci však tento případ nenastal a bylo vhodné, že stavební úřad přihlédl i k technické normě doporučujícího charakteru. NSS zde koriguje dílčí závěr městského soudu, podle něhož zvláštní okolnosti případu brání tomu, aby byl obsah technických norem klíčovým faktorem posuzování opodstatněnosti námitek občanskoprávní povahy. K technické normě ohledně proslunění totiž lze přihlédnout při výkladu neurčitěho právního pojmu *nad míru přiměřenou místním poměrům*, i když není závazná z veřejnoprávního hlediska. Nebyl tedy dán důvod ani rušit rozhodnutí žalovaného, jak tvrdí stěžovatelé.

[24] Podle NSS je podstatné, že se stavební úřad k námitkám stěžovatelů při hodnocení neurčitěho právního pojmu *míra přiměřená místním poměrům* zabýval jako jedním z podkladů i technickými normami. To současně neznamená, že je tento podklad *klíčovým* standardem při posuzování přiměřenosti nepřímých imisí. Správní orgány měly zohlednit i to, že Hlavní město Praha se rozhodlo z technických norem v rámci veřejnoprávní regulace nevycházet. Přesto mohly být pomocným vodítkem k výkladu neurčitěho právního pojmu *míra přiměřená místním poměrům*. Ačkoli městský soud uvedl, že jsou dány zvláštní okolnosti, pro které technickou normu ani podpůrně nezohlední, dodal, že i pokud by bylo

možné k technickým normám podpůrně přihlídnout, jak učinil žalovaný, nebylo by namíste napadené rozhodnutí zrušit.

[25] Žalovaný dospěl k závěru, že zastínění domu stěžovatelů nedosahuje míry nepřiměřené místním poměrům. Užívání jejich nemovitosti se tedy podstatně neomezí. Městský soud uvedl, že s ohledem na to, že jde o správní uvážení, pouze posoudil, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. NSS zdůrazňuje, že hodnocení *míry nepřiměřené místním poměrům* není otázkou správního uvážení, ale výkladem neurčitěho právního pojmu. Na rozdíl od omezeného soudního přezkumu správního uvážení jsou výklad a aplikace neurčitěho právního pojmu na konkrétní skutkový stav plně přezkoumatelné soudem (rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS, zakládající se na usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2022, č. j. 2 Azs 130/2022-35).

[26] Pokud by se městský soud posouzením *míry přiměřené místním poměrům* zabýval pouze v omezeném rozsahu v rámci přezkumu správního uvážení, nemohl by jeho rozsudek obstát, neboť takový omezený přezkum by byl nedostatečný. Navzdory popsané formulační nepřesnosti však městský soud neurčitý právní pojem *míra přiměřená místním poměrům* fakticky plně přezkoumal. Za této situace by bylo nevhodné rozsudek zrušit. NSS proto pouze koriguje dílčí nesprávnost, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS).

[27] V rámci přezkumu neurčitěho právního pojmu prováděl městský soud k otázkám souvisejícím s prosluněním dokazování (část VII. napadeného rozsudku). Z něj vyplynulo, že stavební záměr nezpůsobí stěžovatelům nepřímé imise ve smyslu § 1013 občanského zákoníku v podobě nepřiměřeného zastínění. Žalovaný přihlédl k oběma technickým normám též proto, že je zohledňovaly odborné podklady. Místní poměry vyhodnotil žalovaný tak, že stavební záměr odpovídá dosavadní zástavbě na okolních pozemcích a významněji se jí nevymyká. Zastínění nemovitosti stěžovatelů není imisí nepřiměřenou místním poměrům. Městský soud úvahu žalovaného vyhodnotil jako ucelenou a logickou a uzavřel, že poznatky plynoucí z provedených důkazů tyto závěry nevyvrátily. Podle NSS odpovídá posouzení městského soudu požadavkům na přezkum neurčitých právních pojmů.

III. C. Legitimní očekávání

[28] Stěžovatelé legitimně očekávali, že v místě stavebního záměru nebudou schváleny nadměrné stavby, které způsobí pokles doby proslunění jejich domu pod normové hodnoty a sníží jejich domu solární zisky. Své legitimní očekávání dovozují z technických norem závazných v době stavby jejich domu, z aktualizovaného odůvodnění pražských stavebních předpisů a z rozsudků NSS ze dne 15. 5. 2017, č. j. 8 As 218/2016-61, a ze dne 27. 7. 2016, č. j. 1 As 63/2016-45.

[29] Podle NSS stěžovatelé nemohli legitimně očekávat, že technické normy účinné v době stavby jejich domu zůstanou neměnné. Z aktualizovaného odůvodnění pražských stavebních předpisů neplyne, že stavební úřad při vypořádání námitek občanskoprávní povahy přisoudí rozhodující význam právě zájmu na proslunění. Ani z rozsudků citovaných stěžovateli nelze dovozovat legitimní očekávání, že míra zastínění stávajících domů je

pokračování

neměnná. Musí však být přiměřená místním poměrům a podstatně neomezovat obvyklé užívání těchto nemovitostí, což je v této věci splněno.

III. D. Protiústavnost napadeného rozsudku

[30] Nesouhlas stěžovatelů se závěry městského soudu nezakládá podle NSS ani protiústavnost napadeného rozsudku. Městský soud nepochybně veřejný zájem na proslunění ani jednostranně neprosazoval intenzivní urbanistické využití území. Proslunění a udržitelné urbanistické využití území jsou nepochybně důležité veřejné zájmy související s ústavně zaručenou ochranou zdraví, příznivého životního prostředí a vlastnického práva (čl. 31, 35 a 11 Listiny). Přestože pražské stavební předpisy již neobsahují závazné technické normy týkající se proslunění, stínění je i nadále imisí ve smyslu § 1013 odst. 1 občanského zákoníku a lze se proti němu bránit námitkami občanskoprávní povahy. Při posuzování míry obtěžování mohou být technické normy užitečným vodítkem. Jejich případné nezohlednění je třeba k námitce účastníka odůvodnit.

[31] Městský soud nepřiznal technickým normám podpůrnou roli při vypořádání námitek občanskoprávní povahy. NSS v tomto ohledu názor městského soudu korigoval a dal za pravdu žalovanému, který technické normy podpůrně zohlednil. Ani toto dílčí pochybení městského soudu nezakládá nezákonnost jeho rozsudku, neboť městský soud v konečném důsledku dospěl ke správným závěrům. Tím spíše pak není tento rozsudek protiústavní.

III. E. Neprovedení důkazu

[32] Stěžovatelé namítají, že městský soud neprovedl jako důkaz znalecký posudek, který předložili, případně že nevyslechl soudního znalce. Znaleckým posudkem chtěli stěžovatelé prokázat význam stínícího vlivu lesa. Pokud by jej správní orgány zohlednily, dospěly by k závěru, že míra proslunění klesne vlivem nové stavby pod normové hodnoty.

[33] NSS zdůrazňuje, že sporný znalecký posudek vznikl až po vydání rozhodnutí žalovaného. Správní orgány jej tedy ani zohlednit nemohly. Městský soud nepovažoval za potřebné tento důkaz provádět, neboť nedodržení normových hodnot samo o sobě nebrání stavebnímu záměru. Úvaha správních orgánů, že stavba nezasáhne nepřiměřeně do vlastnického práva stěžovatelů, neboť zastínění bude přiměřené místním poměrům, je dostatečná. Stínící vliv lesa v obecné rovině nepochybně žalovaný ani městský soud. Ačkoli studie, z níž vycházel žalovaný, nezahrnula les do výpočtu doby proslunění, žalovaný se existencí a polohou lesa zabýval. Učinil tak při vypořádání námitek občanskoprávní povahy na s. 25 napadeného rozhodnutí.

[34] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné*. Podle zásady volného hodnocení důkazů soud není povinen provést všechny navržené důkazy. Pokud však důkaz neprovede, musí to přesvědčivě odůvodnit (rozsudek NSS ze dne 8. 12. 2020, č. 2 As 243/2020-26).

[35] NSS uvádí, že městský soud stejně jako žalovaný přihlédl k existenci lesa. Zhodnotil však, že znalecký posudek nemohl ovlivnit zjištěný skutkový stav ani vést k závěru, že obvyklé užívání domu stěžovatelů bude podstatně omezeno. Podle NSS neměl městský soud za této situace povinnost doplnit dokazování. Svůj postup navíc dostatečně odůvodnil. NSS

ani neshledal, že městský soud dotvořil argumentaci za žalovaného či stavebníka nebo překročil meze dispoziční zásady. Napadený rozsudek tak není ani překvapivý, jak tvrdí stěžovatelé.

III. F. Principy výstavby ve stabilizovaném území

[36] Podle stěžovatelů městský soud nesprávně posoudil, zda stavební záměr odpovídá principům výstavby ve stabilizovaném území. Nezhlednil totiž, že žalovaný poměřoval parametry stavebního záměru se stavbami v poměrně širokém okolí. Ty však les převážně neovlivňuje. Při vypořádání námitek občanskoprávní povahy naopak žalovaný i městský soud vyšli z úzce vymezeného okolí, neboť nezohlednili stínící vliv lesa.

[37] Z napadeného rozhodnutí podle NSS plyne, že žalovaný při hodnocení souladu stavebního záměru s obecnými požadavky na umístování staveb a výškovou regulací vycházel z *území vymezeného na jihu lesním porostem, na severu ulicí Chládkových, na východě křižovatkou ulic Pod Novým lesem, ulicí Nový lesík a bezejmennou ulicí u domů č. p. 179 a č. p. 285 a na západě zahradními plochami s menšími doplňkovými stavbami u domu č. p. 170.* Žalovaný zdůvodnil, že by bylo nelogické omezit posuzované území pouze na západní část ulice Pod Novým lesem (kde je vliv lesa nejvýznamnější), neboť celá ulice Pod Novým lesem je podle platného územního plánu součástí jedné plochy OB a podle výkresu č. 200 Struktura území ÚAP součástí lokality s kódem 327/U Potoka Z(06) 0 0,23 4/6.

[38] Při posuzování souladu stavebního záměru s obecnými požadavky na umístování staveb žalovaný odkázal na závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj. Ministerstvo při posuzování souladu s územním plánem porovnálo stavební záměr se stavbami na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD a XE v katastrálním území V.. Všechny tyto stavby se nachází v bezprostřední blízkosti plánované stavby a les je ovlivňuje. Podle ministerstva stavba svou výškou ani zastřešením neodporuje regulativu dotvoření stávající urbanistické struktury. Nejde ani o rozsáhlou stavební činnost. Žalovaný také zohlednil, že dům stěžovatelů je v daném místě nejnižší. NSS ve shodě s městským soudem uzavírá, že žalovaný neposuzoval soulad stavebního záměru s regulačními požadavky účelově. Vyšel z objektivně vymezeného území a nemovitostem ovlivněným lesem věnoval zvláštní pozornost.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] NSS kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[40] Neúspěšní stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim NSS neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2023

Ondřej Mrákota
předseda senátu